

вода, или до нѣкоя съседка — той пазѣше като часовой малкото си сестриче. Гледаше го съ четири очи. Не даваше никой да се приближи до него.

Съ една дума, Богданчо бѣше едно наистина послушно и добро дете, каквито трѣбва да бждатъ всички деца.

Само едно-едничко нѣщо не бѣше добро у него.

Когато понѣкога майка му приготвяше сутринъ за закуска нѣкое млинче, или медено колаче той не искаше да закусва въ кѣщи. Хапваше мѣничко, после грабваше млинчето, или меденото колаче и — хайде на училище.

Сѣщото правѣше и подирѣ обѣдъ. Грабне филията, намазана съ масло, и — хопъ на улицата при другитѣ деца.

Майка му винаги го гѣлчеше :

— Не правишъ добре, Богданчо-о, не правишъ добре! Лошо е това! Каквото имашъ да ядешъ — хапни си го въ кѣщи. Защо да те гледатъ другитѣ деца? Че и на тѣхъ може да се яде млинче, или филия съ масло! А щомъ не можешъ да имъ дадешъ на всички — тогава по-добре закусвай си въ кѣщи!

Но кой знае защо, Богданчо не искаше да разбере. Продѣлжаваше да излиза съ пълни

рѣще отъ кѣщи. Докато найсетне, ето какво се случи :

Единъ подирѣ обѣдъ, пакъ така, той се натовари съ една ей такава филия, наплѣскана и отъ дветѣ страни съ масло. И макаръ майка му да не го оставяше, както винаги, той пакъ изкочи навънъ при децата.

Сега тѣ играеха на „дама“. Като хапна еднажъ-дважъ, Богданчо се захласна въ играта на другарчетата си и отпусна рѣще надолу. Но отгдето се бѣ явило въ това време кучето на едни съседи. Безъ да джафне, то се приближи тихичко задъ гърба на Богданчо, налапа филията и — бѣжъ да го нѣма!

Богданчо изпишѣ и се разрева, цѣлъ разтреперанъ. За малко кучето да налапа и откъсне прѣститѣ му.

И отъ тоя день нататѣкъ никой вече не видѣ Богданча на улицата съ млинче, или съ блажна филийка въ рѣще.

Дамянъ Калфовъ